

Otevření

Ve jméno Boha Otce, i Syna, i Ducha Svatého. amen

Pozdrav

Milost Pána našeho Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi Vámi. ("I s tebou.")

Milé sestry a milí bratři,

vítejte v těchto dnešních bohoslužbách.

Dnes je IV. neděle po Velikonocích – Cantate (Zpívejte!) a naši společnou bohoslužbu zahajují slova ze Žalmu 98.

📖 Vstupní slovo (Introitus): Žalm 98,1-3

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, svou svatou paží! Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha.

♪ ...

modlitba

Hospodine, Bože,

zpíváme ti píseň stvoření, píseň díky, píseň života. Dal si nám život, druhé lidi, tuto Zemi a celý vesmír. Zachránil jsi nás, když jsme klesali pod tíhou beznaděje. Učinil jsi s námi podivuhodné věci. V Ježíši Kristu jsi ve své veliké lásce k

člověku a celému stvoření prošel smrtí do života. Nad smrtí jsi zvítězil kvůli nám, kvůli naději, ze které smíme žít a brát sílu.

Tvou cestu tady na zemi lemují spravedlnost, spása, milosrdenství. Po té cestě tě smíme zkoušet následovat, jít za tebou. Je to cesta, která není jednoduchá, něco stojí, hodně stojí, někdy bychom řekli, že snad ani není pro člověka, že není v lidské síle po ní jít.

Ty ale jdeš s námi, před námi, za námi, neseš nás, když potřebujeme. Nám se však často stává, že z té cesty sejdeme, odbočíme někam jinam, zapomeneme, že vůbec někam jdeme, že jsme někam před lety vyrazili a měli cíl. Nelámeš nad námi hůl, ale trpělivě čekáš, roky čekáš, až se zase objevíme, až se ti zase podíváme do očí.

A tak ti zpíváme píseň díky, píseň života, tleskáme dlaněmi spolu s řekami, radujeme se spolu s horami a se všemi tvory, kteří tu s námi žijí a sdílí tutéž planetu Zemi.

Prosíme přijď, doufáme ve tvoji spravedlnost, ve tvé milosrdenství. Amen

📖 1.čtení: Žalm 98 (1-9)

Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, svou svatou paží! Hospodin dal poznat svoji spásu, zjevil před očima pronárodů svoji spravedlnost, na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost domu Izraele. Spatřily všechny dálavy země spásu našeho Boha. Hlahol Hospodinu, celá země, dejte se do plesu, pějte žalmy, pějte Hospodinu žalmy při citaře, při citaře nechť zazvučí žalmy; s

doprovodem trub a polnic hlaholte před Hospodinem Králem! Ať se moře s tím, co je v něm, rozburácí, svět i ti, kdo na něm sídlí, dlaněmi nechť zatleskají řeky, s nimi ať plesají hory vstříc Hospodinu, že přichází, aby soudil zemi. On bude soudit svět spravedlivě a národy podle práva.

ohlášení

📖 2.čtení - základ kázání: Lukášovo evangelium 24,33-53

A v tu hodinu vstali a vrátili se do Jeruzaléma; našli jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě. Ti jim řekli: "Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi." Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě a jak se jim dal poznat, když lámal chléb. Když o tom mluvili, stál tu on sám uprostřed nich a řekl jim: "Pokoj vám.". Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: "Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl? Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já. Dotkněte se mne a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jako to vidíte na mně." To řekl a ukázal jim ruce a nohy. Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen se divili, řekl jim: "Máte tu něco k jídlu?" Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a pojedl před nimi. Řekl jim: "To jsem měl na mysli, když jsem byl ještě s vámi a říkal vám, že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v zákoně Mojžíšově, v Prorocích a Žalmech." Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim:

"Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky. Hle, sesílám na vás, co slíbil můj Otec; zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti." Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl ruce a požehnal jim; a když jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe. Oni před ním padli na kolena; potom se s velikou radostí vrátili do Jeruzaléma, byli stále v chrámě a chválili Boha.

kázání

Milé sestry a milí bratři,
jak to máte s emocemi? Jste spíš typy lidí, kteří jsou v klidu, nic moc je nerozhází a na nenadálé a nečekané situace reagují relativně racionálně, s odstupem? Anebo jste typy, že stačí málo, a emoce už lítají sem a tam, a až později, doma u kafe, v klidu, si říkáte: Co to bylo? Co se to vlastně (se mnou) dělo? Ale ono nezáleží jen na tom, jaký jsem typ člověka. Docela důležitou roli hraje i to, co se vlastně stalo, jak moc je to "silné", jak moc "horká káva" to je, a jak moc je to neočekávané.

Příběh Ježíšových přátel, učedníků (a učednic), jak ho čteme u Lukáše, je emocemi nabitý.

Čteme: *Zděsili se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha.*

A o chvíli dál: *Když tomu pro samou radost nemohli uvěřit a jen*

se divili...

Obrovské zděšení, vyděšení, veliký strach, asi i nejistota... kdo ví, co takový duch může člověku udělat, co to vůbec znamená. A vzápětí obrovská radost, taková, že ani uvěřit nemohou, díví se, možná na Ježíše opatrně sahají, a pak ho už objímají a stále se navzájem štípají do kůže, jestli se jim to celé nezdá.

Dnešní neděle je čtvrtou po Velikonocích, neděle Cantate - zpívejte! *Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci, zvítězil svou pravicí, ...dal poznat svoji spásu, zjevil ...svoji spravedlnost, na své milosrdenství se rozpomenul, na svou věrnost... Hlahol Hospodinu, celá země, dejte se do plesu, pějte žalmy...*

Neděle emocí, radosti a jásotu, neděle chval. Předchází jí zděšení a strach Velkého Pátku, zděšení a strach Velikonoční neděle, když se ženy u hrobu setkají se vzkříšeným Ježíšem, živým, zděšení a strach učedníků zavřených za dveřmi, ale také radost a jásot srdce, a zase strach a obavy, a zase radost... jako na houpačce, jak na tobogánu.

V příběhu se ocitáme tam, kdy dva z učedníků jdou do Emauz a jsou v depresi. A najednou se k nim připojí jakýsi poutník a jde s nimi. Je to Ježíš, ale oni ho nepoznávají. Rozmlouvají a je jim s ním dobře, tak dobře, že ho v Emauzích pozvou domů a on s nimi jde. U stolu pak láme chléb a dává jim, a v tom ho poznají, a jejich srdce se rozhoří plamenem

radosti. On však jim zmizí. Ale oni vstanou a ještě téhož večera utíkají zpátky do Jeruzaléma říci tu radostnou zprávu ostatním. Ale ti už mají svoji radostnou zprávu, že Ježíš byl opravdu vzkříšen a setkal se s Šimonem Petrem.

A najednou, z ničeho nic, uprostřed nich stojí Ježíš.

A oni? Opět se vyděsí...

Jak to?!

Rozumíte tomu? Chápete to?

Copak byli, s prominutím, padlí na hlavu? Nebo byli tak vystresovaní, že i kdyby po podlaze lezl mravenec, viděli by slona?

Co se to s nimi děje?

Ježíš náhle mizí, a náhle se objevuje. A je to on, ale je nějak těžké ho poznat. Hned poznat. Poznat s jistotou. Jakoby byl smyslům skryt. Jakoby smysly v této věci spíš škodily, než byly užitečné.

Ale nemáme to podobně ve vlastním životě, tak, jak to prožívali Ježíšovi přátelé tenkrát, v povelikonočním čase?

Bůh, Ježíš je někdy blízko, a někdy vzdálený. Někdy se náhle objeví, a náhle zmizí, objevím ho, a zase se mi ztratí, cítím ho blízko, a najednou, jakoby tam nebyl, dává se nalézt, zůstává skrytý... Je přítomný a já ho přesto nevidím, vidím spoustu věcí, lidí, vidím různé zahrádky svého života, možná anděly s čertem a Mikulášem, vnímám události, zprávy, věci, lidi... mám strach i radost, žiju... a kde je Bůh, kde je Ježíš?

Přichází. Je tu. Ale jinak. Anebo tak, jako vždy, ale já jen jsem "jiný", v jiné chvíli, s jiným očekáváním, naladěním, rozpoložením, s jinými problémy, strachy i radostmi.

Před chvílí to bylo tak silné, pocit blízkosti při lámání chleba, byl tu, se mnou, s námi, byl to on! Srdce naplní radost, oheň, síla, v tu chvíli vím, co chci, co mám udělat, mám odvahu, že bych hory přenášel... A za chvíli, za nějakou dobu, jsem tam, kde jsem byl. Stačí pár životních ran, plán, který nevyjde, úsilí, které je marné, do toho nemoc, starost o blízkého člověka, nejistota, nebo jen nějaký virus, a skoro se zhroutí svět, a nejen ten můj.

A přichází Ježíš, co přichází, on tu prostě je, byl, bude, ale já jsem zase, jako už tolikrát, plný obav, nejistoty, strachu. Jakoby to byl někdo cizí, koho neznám, kdo mě ohrožuje. Někjaký duch, kdo ví čí, kdo ví odkud. Hlavně neznámý - a co je neznámé, je nebezpečné, a co je nebezpečné, je automaticky zlé... *Zdělali se a byli plni strachu, poněvadž se domnívali, že vidí ducha.*

Ti učedníci! Skoro bych se na ně zlobil. Zase plní strachu. Jak to, že nepřijali, nepochopili konečně, že Ježíš byl vzkříšen, že není mrtvý, ale je s nimi?! To by snad došlo i oslovi! Natož člověku...

Jenže to zlobení se by patřilo především mě, nám.

Jak to, že jsme my, tady, teď, v této zemi, na tomto světě, nepochopili to stejné?! Jak to, že jsme konečně nepřijali, že Ježíš byl vzkříšen?! Že nezůstal v hrobě?!

Zeptejte se na ulici, někoho osvěceného, co vám asi řekne? Třeba, že učedníkům a ženám se tenkrát zjevoval. A nám ne. Nikdy.

Nám ne? Nikdy? Jak to? Nám se fakt nezjevuje? Jak to víte, pane? Jste si tím jistá, milá paní? Není to tak, že jsme na tom úplně stejně, jako byli oni tenkrát? A není to tak, že oni ho po chvíli poznali, i když si zkraje mysleli, že je to duch, nebo kdo ví kdo, ale my ho vůbec nepoznáváme a myslíme si... co vlastně?

A tak si říkám, tehdy jako dnes platí: Kdo chce zpívat, zpívá a snad ví i komu. Kdo chce děkovat, děkuje. Kdo chce vidět ducha, vidí duchy. Kdo se setkává s Kristem, setkává se s Kristem...

Řekl jim: "Proč jste tak zmateni a proč vám takové věci přicházejí na mysl?"

Dobrá otázka! Proč jsme tak zmateni? Proč nám takové věci vůbec přicházejí na mysl, na srdce? Vidět Boží dobrotu, spásu, mít ji před očima, a myslet si, že je to ohrožení. Vidět Krista a myslet si, že je to nějaký duch...

Proč nám to přichází na mysl, proč se naše srdce tak často děsí?

Zpívejte, říká dnešní neděle, zpívejte, říká dnešní příběh, který se udál před 2 tisíci lety, který se udál včera, s tebou a se mnou, a děje se i dnes! Zpívejte a nebojte se! I řeky tleskají rukama, hory plesají a moře burácí k oslavě Boží dobrotivosti,

spravedlnosti, milosrdenství.

Jak poznáte, že někdo je právě on, a ne někdo jiný? Identita osoby... otisky prstů, sken očí, tváře, obličej, občanský průkaz s biometrickými údaji, rodný list...

A co dotek? Dotknout se Ježíše, dotýkat se jeho ran. Podívejte se na mé ruce a nohy: vždyť jsem to já, řekne svým přátelům, kteří ho ne a ne poznat.

Dotýkat se Ježíšových ran... abych uvěřil, že je to on.

Ježíš přichází, ukazuje nohy, ruce, kde jsou jeho rány z kříže, láme chléb, rozmlouvá, nabízí dotek... Po ovoci ho poznáte, po jeho ranách...

Rozhlédněte se kolem sebe, a spatříte ho. Není to duch. Je živý. Je tu s vámi.

Řekl jim: "Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem.

Pokání na odpuštění hříchů. Potřebujeme to? Potřebuješ to? Potřebujeme vyznávat své viny a přijímat odpuštění od Boha?

Myslím, že je to úplně to nejzákladnější, co má člověk v životě dělat v rámci péče o sebe a druhé. Přemýšlet o svých proviněních, hlásit se k nim, prosit o odpuštění, přijímat ho.

Není tohle důvod k radosti, ke zpěvu?! Smíme vyznat své průšvihy a smíme slyšet slova odpuštění!

Potom je vyvedl až k Betanii, zvedl ruce a požehnal jim; a když

jim žehnal, vzdálil se od nich a byl nesen do nebe. Oni před ním padli na kolena; potom se s velikou radostí vrátili do Jeruzaléma, byli stále v chrámě a chválili Boha.

Radost a chvála, zpěv a veselí. Ze záchrany, z života, z možnosti vyznávat své viny a přijímat odpuštění, z toho, že Ježíš je živý, z toho, že můj svět nemusí určovat stále jen můj strach, jen to, co mám ve své hlavě, ale to, k čemu mě zve Bůh. Radost ze setkání s živým Ježíšem, který není duch, ale láska!

Pane Ježíši, příteli, bratře,
děkujeme, že jsi s námi, při nás, že přicházíš, i když tě nevidíme, že ti nevadí náš strach, naše obavy, naše viny. Děkujeme za tvoji blízkost, za odpuštění, za naději. Amen

Slovo milosti: Efezským 2,4-5

Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni!

Vyznání víry

Svou víru, kterou máme společnou se všemi křesťany všech dob a zemí, vyznejme slovy Apoštolského vyznání víry:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontiem Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Amen.

ohlášení

přímluvy

Bože lásky a radosti, vzkříšený Pane, děkujeme za naději, kterou jsi nám dal, za život, který nekončí tím, že se tělo položí do hrobu a přivalí se kámen. Děkujeme, že i ty největší kameny odvalíš stranou, abychom mohli dýchat, žít, milovat.

Prosíme za všechny lidi, kteří jsou nemocní, kteří se cítí být bezmocní, kteří nemají naději a jejichž očím chybí světlo.

Provázej je, dej jim sílu k uzdravení, nenech je o samotě, pošli jim druhého člověka.

Prosíme tě za ty, kteří slouží druhým a sami tak riskují, kteří vydávají hodně svých sil a málo je čerpají. Stůj při nich, dej jim výdrž i moudrost, buď jim oporou. Ať je nese síla tvého vzkříšení.

Prosíme za všechny lidi, kteří tě hledají, aby se s tebou setkali. Přimlouváme se za všechny, které trápí minulost a nesou tak ve svém životě těžký náklad. Ať vědí, že u tebe ho mohou odložit.

Prosíme za ty, kdo se cítí ztraceni, aby našli domov, pevnou půdu pod nohama, zázemí, někoho, kdo je bude mít rád.

Prosíme za hladové, aby je našli ti, kteří rozdávají. Prosíme za všechny lidi bez domova, za uprchlíky a migranty, aby našli domov a laskavé přijetí.

Prosíme za všechny dobročinné organizace, za neziskovky, a také za církve, aby měly sílu k službě druhým.

V tichosti se k tobě modlíme a chceme ti říci o našich starostech a trápeních, a podělit se s tebou o naše radosti a naděje....

Náš Pane, prosíme přijmi naše prosby, vždyť ty nás máš rád, jako svoje děti. A jako tvoje děti se teď k tobě modlíme slovy, která jsi nás učil...

10.5.2020
neděle Cantate

text: Lk 24,33-53 O radosti a strachu

str.:

10.5.2020
neděle Cantate

text: Lk 24,33-53 O radosti a strachu

str.:

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

poslání: Zjevení Janovo 1,17-18

Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý; ale on vložil na mne svou pravici a řekl: "Neboj se. Já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev - a hle, živ jsem na věky věků. Mám klíče od smrti i hrobu.

požehnání

Jděte v síle, kterou jste dostali

jděte prostě,

jděte nevyzbrojeni,

jděte zvesela

a vyhlížejte lásku.

A Boží duch vás povede.

+

Požehnej Vás Všemohoucí
Bůh Otec i Syn i Duch Svátý.

 ...

sbírka (u východu do košíčku)